Індекс 74393

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Без слів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

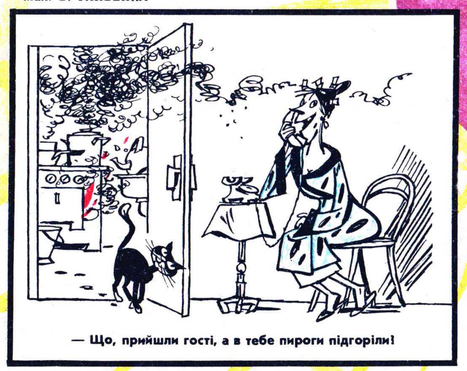

— Що, прийшли гості, а в тебе пироги підгоріли!

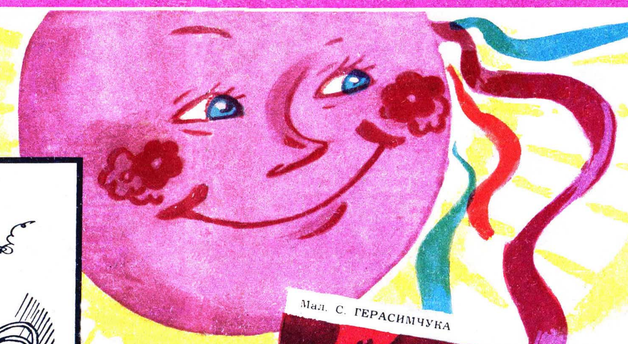

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Під час визволення нашого міста він теж першим ступив на цю площу!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— В порівнянні з сталінградським котлом, ми тут почуваємо себе наче в раю...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

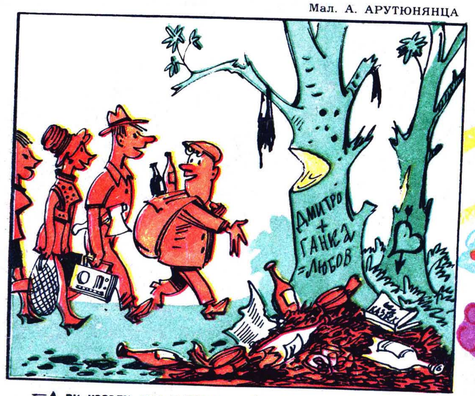

—А ви казали, що я погано орієнтуюсь на місцевості. Ось те місце, де ми торік маївку проводили.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Це в нас, мамо, була така гра: форсування Дніпра!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ну й Оксана! Точнісінько така, як тоді, 25 років тому, біля Бранденбурзькнх воріт!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

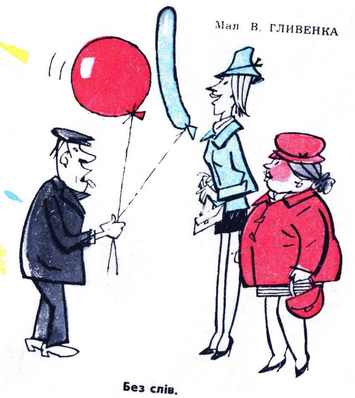

Без слів.

Мал. А. СВИНЦОВА

— Швидше, мамо, ставте на стіл. Он вже Петро з хлопцями йде!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ану, хлопці, швидше пригадайте, що там сказала лисиця в байці Крилова.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ніколи не думав, що від свіжого повітря можна так сп'яніти...

Перець 1 ТРАВНЯ

№ 8 (834). РІК ВИДАННЯ 44-й Ціна номера 12 коп. КИЇВ. КВІТЕНЬ 1970

Відкрили у лузі
Концерт солов'ї...
З весною вас, друзі
Шановні мої!

Чарівно-багата
Земля у ці дні!
Давайте ж на свята,
В свої вихідні —

Оглянем поїдем
Красу-благодать.
[Замість — із сусідом
Горілку смоктать!],

Прокотим по трасі
Автобусом «Львів»
До шахт у Донбасі,
До кримських садів...

Побачимо зримо
[Бо в силі ж весна!],
Як врунить озима,
Бринить ярина...

Як в небо розлоге
Звів вежі завод,
Як День Перемоги
Стрічає народ.

Як вранці росою
Вмивається май...
Земною красою
Багатий наш край!

Приємно й чудово
Ці дні проведем!
Одну лиш умову
Давайте складем:

Ні в якому разі —
Не брати п'яниць,
Що здатні при трасі
Лежать горілиць.

Пригляньмося, друзі,
[Де треба — й крізь скло],
Щоб місця хапузі
Між нас не було:

Бо очі потупить
Цей стріляний «птах»
І щось та поцупить,
Дивись, і в гостях!

Не будемо брати
На жодне із місць —
Поріддя «патлате»,
Що п'є лиш і їсть!..

У рейсі чудесній
В путі до кінця
Трудящим і чесним —
Всі кращі місця!

Радіти, по праву,
Лиш їм у цей час...
Поїздка на славу
Готується в нас!

Разом маєм змогу
Поглянуть навкруг,
Бо рветься в дорогу —
І Перець, ваш друг!

Вітання Перця записав
Степан ОЛІЙНИК.

По сторінках «Перця» воєнних літ

ПІШЛИ ПО ШЕРСТЬ,

РАЙХСДРАП,
або гудеріанізація німецької армії

До 27 роковин своїх наша чудесна Червона Армія, висловлюючись науково, перетактикостратегувала німецько-фашистську армію.

Що це значить?

Це значить, що коли раніше німецька армія воювала, стоячи до Червоної Армії лицем, то тепер вона воює, повернувшись до неї спиною.

Раніше німецька армія наступала на схід повільно, тепер вона на Східному своєму фронті наступає на захід бігом.

І то таким бігом, що дідько його знає, як за нею й угнатися.

Сильно дуже тренірована у фашистів армія: подумайте самі, за 40 день наступу (січень—лютий 1945 р.) — лупонуть на 570 кілометрів од Варшави аж до Одера.

Це вже не простий вам драп, а драп державний, райхсдрап...

Почалося з того, що «фюрер» призначив на начальника свого генерального штабу генерала Гудеріана.

Не простого генерала, а танкового.

Це той генерал, що виголосив на початку війни:

«Увага, танки!»

Всі думали, що німецький генерал, проголошуючи свою «увагу», мав на меті свої, німецькі, танки, а він, виявляється, хитрий, він, виявляється, далекозорий, — він якраз попереджував своє військо про те, що з'являться радянські танки.

— Увага, танки!

Тобто:

— Тікай, куди видно!

Німецька армія правильно зрозуміла заклик свого генерала і тікає...

Це і є гудеріанізація армії.

І яка все-таки німецька техніка, і яка все-таки німецька організованість!

Що значить такий драп: узяв та й побіг?

Примітив!

Сучасна, передова армія так драпать не може, вона може тікати тільки за останнім словом військової техніки.

Вона так і робить: зразу ж винайшли так звані пересувні доти, доти на колесах, — «драпдоти».

Чудо техніки: сів у дот і драпай.

Так саме й щодо організованості.

За 40 день нашого наступу німці здали 300 міст, 100 воєнних заводів, 2.400 залізничних станцій, 15 тисяч кілометрів залізничної колії.

В день, значить, здавалось: 7,5 міст, 2,5 воєнних заводів, 60 залізничних станцій і 375 кілометрів залізниці.

Так швидко здать таку уйму території з містами, заводами, залізницями, населенням і т. д., і т. д. можна тільки при зразковій організованості всього і державного, і громадського апарату.

Райхсдрап тільки-но почався.

Гудеріанізація армії дала тільки перші свої наслідки.

Шкода, що територія третього Райху — не така вже велика, не дасть вона розгорнутися і драпові, і гудеріанізації так, як би вони могли це зробити...

Остап ВИШНЯ.

«Перець» № 3—4, 1945 р.

ПІДМОЧЕНИЙ ФРІЦ

— О, майн готт! Знов річка!! Я ж недавно в Лопані купався...

Мал. Б. Фрідкіна. «Перець» № 20—21, 1943 р.

ЛУЧЧЕ БУЛО Б НЕ ХОДИТИ

— Ноги Фріца Швайнкопфа більше ніколи не буде в нашому домі.

— Він тебе образив!

— Ні, йому одірвало обидві ноги під Лисичанськом.

Мал. Л. Бродати. «Перець» № 15—16, 1943 р.

Микола УШАКОВ

ЧЕТВІРКА

Їх четвірку кожен знає,
тільки й чуть серед розмов:
Іваненко,
Іванбаєв,
Іванідзе,
Іванов.

Бойовий отой гурточок
подавив, як чобітком,
вогневих чимало точок,
не рахуючи вже ком.

Кожен з них і вміння має,
і гарячу має кров —
Іваненко,
Іванбаєв,
Іванідзе,
Іванов.

Виручав герой героя,
ще й на посміх беручи.
Спить один — говорять троє
все про нього уночі.

І любов свою, хоч доля
іншому її дала,
називають троє — Льоля,
а четвертий зве — Лола *.

Поховати їх несила
всім німецьким брехунам,
не до серця-бо могила
нашим друзям-воякам.

Смерть усюди їх минає,
і воюють знов і знов
Іваненко,
Івенбаєв,
Іванідзе,
Іванов.

Переклав
Максим РИЛЬСЬКИЙ.
«Перець» № 8, 1943 р.

---

* Лола — по-узбецьки — тюльпан.

ТРАВНЕВЕ

Пролітає куля бистра
в люті очі крізь туман.
То вітає бургомістра
з Першим Травня партизан.
Гей із гаю, із-за гая
йдуть і йдуть брати вперед,
і вітає поліцая
з Першим Травня наш багнет...
З України усієї
скоро скинем ми ярмо
і радянською землею
кату горло наб'ємо.
Встане сонце золотеє
над землею владорад,
нагодуєм добре нею
ми і Коха й кохенят.
Прийде день до нас у гості,
зашумить весна як стяг.
Будуть тліть ворожі кості
на колгоспівських полях.
Буде щастя, мов у казці,
зацвітуть сади кругом.
І маля німецькій касці
знайде діло перед сном.
А в вікно травневі віти
і квіток рожевий дим.
Буде в каску він ходити
«За великим» і «малим».
Правда, діти? — я питаю...
«Правда, правда!» тільки й чуть.
То по кату з по-за-гаю
автомати б'ють та б'ють...
Бийте, любі! Лист на дубі
наша куля не стина...
Попадає просто в зуби
окупантові вона...
Ти за «фюрера»?.. За «дуче»?
Ми ж за вільне, за нове...
І життя його смердюче
з кров'ю чорною пливе.
І з вітрами гордо лине
море стягів і пісень...
З Першим Травня, Україно,
наша мати і наш день.

Володимир СОСЮРА.
«Перець» № 9, 1943 р.

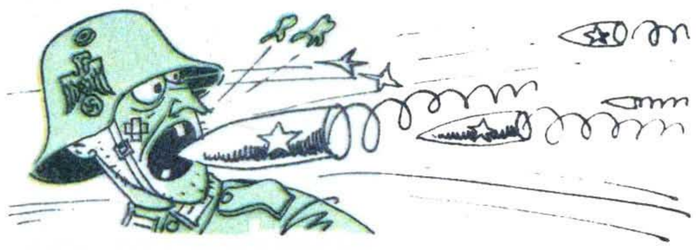

А потім уже й вуха...

Коли в Москві гримить Салют —
В Берліні повно люті.
Бо чує він собі капут
В Московському Салюті.

А нам, як музика, він тут,
На вільній Україні —
Могучий, радісний Салют,
Що сіє жах в Берліні!

Веселу музику з Москви
І доктор Геббельс слуха
Та вириває з голови
Свої ослячі вуха.

Дивак! Не з того розпочав,
(Не доктор, а макуха...)
Спочатку б голову зірвав,
А потім уже й вуха.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.
«Перець» № 22, 1944 р.

ТОТАЛЬНА ЛІРИКА ФРІЦА

Пошлють — не пошлють...
Партизани уб'ють...
Спалить «Катюша»...
Повісять на груші...

Мал. В. Литвиненка.
«Перець» № 11, 1943 р.

НАД ПРІРВОЮ
Мал. В. Гливенка та О. Козюренка.
«Перець» № 5—6, 1944 р.

НЕ ТРАТЬТЕ, КУМЕ, СИЛИ...

Гітлер (до Геббельса). — Чого ти мовчиш, наче води в рот набрав!!

Мал. О. Козюренка. «Перець» № 20—21, 1943 р.

НЕБЕЗПЕЧНА РИБА

— Гер Глюппе, ви любите фаршировану щуку!

— Тільки не з Дніпра. Вчора в одній з дніпровських щук був зафарширований монокль полковника фон Хапена.

Мал. Л. Бродати. «Перець» № 2, 1943 р.

— Як мало прожито, а багато перебито.

Мал. О. Козюренка. «Перець» № 3—4, 1945 р.

ФЕДОРОВ
Олексій Федорович — двічі Герой Радянського Союзу, один з організаторів партизанського руху на Україні.

З Чернігова до Ковеля — неблизько:
За боєм битва, і за даллю даль.
Повсюди бив стерв'ятників фашистських
Орленко* — партизанський генерал.

* Генерал Орленко — партизанська кличка О. Ф. Федорова.

РОМЕНСЬКА
Марія Олександрівна — підполковник інженерно-технічних військ у відставці.

Із дотами, мостами, «їжаками»
Вам довелось діла свої вести —
Благословенними жіночими руками
До перемоги зводили мости.

ЛИТВИН
Іван Тимофійович — льотчик-бомбардувальник, Герой Радянського Союзу.

Гей, крилатого сина народила Вкраїна:
від Москви до Берліна — була траса орлина!

БОЙКО
Іван Никифорович — двічі Герой Радянського Союзу, полковник у відставці, колишній командир танкової бригади.

У Бойка — справжня вдача бойова:
Герой! І то ж не раз герой, а — два!
Фашистську погань в гриву і у хвіст
Чесав — аж іскри сипались! — танкіст.
Чехвостив так, що тільки — ой-йой-йой...
Та що тут довго говорить! Герой!!

СВИЛЮКОВ
Олександр Федорович — розвідник, кавалер ордена Слави трьох ступенів.

Не раз він носа ворогу наставив —
Обходив перепони і застави.
Тому й зажив заслуженої слави,
Що майстром був розвідницької справи,
А то ж, сказать, — не фунт ізюму — справа!..
За це йому і нині — шана й слава!

КОРЯК
Іван Юрійович — капітан 1-го рангу в запасі, морський мінер-торпедист.

Ех, у пісні тій співається не здря:
«Тільки смілим підкоряються моря...»
І що так воно, то справді-таки так —
Це на практиці підтвердив І. Коряк:
Знав бо, як фашистів бити і куди,
Похлебтали солоненької води.
Й нині теж надійні око і рука
У мінера-торпедиста Коряка.

Дружні шаржі
А. АРУТЮНЯНЦА.

Трохи історії для тих, которії до реваншів дуже скорії

«Тисячолітній» нацистський рейх проіснував рівно дванадцять років, три місяці і дев'ять днів. Трохи не дотягли до тисячі років. Вийшло, як у тієї баби, що десять горобців їй звелів пан упіймати. Минув якийсь час, пан питає, скільки їй зосталося ловити, щоб було десять. «А оце, паночку, — одказує баба, — ще одного впіймати, то зостанеться дев'ять». Так і в гітлерівського «тисячолітнього» рейху.

А все чому? А все тому, що Гітлер і вся його малина не знали історії. Може, правда, знали, але не вміли робити висновків. Історію треба вчити. І треба вміти робити висновки. Бо буде біда.

Ми не маємо підстав підозрівати «залізного» канцлера Бісмарка чи німецького полководця Клаузевіца, від якого на версту несло мілітаризмом, в палких симпатіях до інших народів. Але розум мали обидва. Перший застерігав: «Не стромляйте палицю в барліг російського ведмедя. Росіяни довго запрягають, зате потім дуже швидко їдуть». Другий теж застерігав: «Росія — це країна, куди легко зайти, але звідти важко вийти».

Гітлер не міг не читати цих рядків, а от на висновки кебети не вистачило. Його теоретики-ідеологи Геббельс, Фрік і Розенберг у поті чола трудилися над створенням нової релігії. Вона була простою і складалася лише з двох пунктів. Пункт перший: скасування всіх релігій разом з переважною більшістю тих, що ці релігії сповідують. (Примітка: атеїстів слід винищувати ще до того, як братися за віруючих). Пункт другий. Впровадження нової релігії для всіх народів, головним постулатом якої має стати: «всі народи, вірніше те, що від народів зостанеться, схиляються перед германським духом, втіленим в особі фюрера Адольфа Гітлера».

Найбільше старався обер-ідеолог Розенберг, який вважався спеціалістом по Україні. Ще в двадцяті роки з-під його пера вийшла книжка «Україна — ключ до світової політики». Роль «ключеві» на сторінках розенбергової книги відводилася скромна. «Ключ» мав напихати зажерливу тевтонську пельку салом і пшеницею, а також добувати Круппам і Тіссенам руду та вугілля.

Гітлер вирішив прибрати «ключ» до рук, щоб потім іти далі. «Ключ» виявився гарячим, «ключ» пік руки, але початок війни Гітлер міг вважати для себе щасливим — його осатанілі орди наступали і в Прибалтиці, і в Білорусії, і на Україні. Гітлер загрожував Москві...

Навіть у ті важкі червневі й липневі дні 41-го року ми не мали сумнівів, що переможемо. В нашу перемогу вірили навіть ті, хто в мирний час не дуже нас любив, бо не поділяв наших поглядів.

Як у подальшому склався для Гітлера «Дранг нах Остен», навряд чи варто розповідати дуже докладно. Стисло історію Великої Вітчизняної війни можна проілюструвати українськими народними приказками та прислів'ями.

Початок війни. Всенародне горе: «Фашисти кляті, чого прийшли до нашої хати?», «Жили б ми тихо, так од фашистів лихо». Моральні якості творців «нового порядку» теж знаходять яскраве відображення в прислів'ях та приказках: «У фашиста сто лап, що побачив — те й цап», «Що фашист, що свиня — совість одна», «Не дай, боже, свині роги, а фашистському єфрейторові панство». Поки бісноватий єфрейтор і його попихачі з німецькою ретельністю планують, як справу винищення радянських людей поставити на потік (зокрема лише українців у найближчі роки планувалося винищити 30—35 мільйонів), радянські люди не сидять, склавши руки. Приказки стають активними, відображаючи дійсність: «Не лякай шибеницею — сам погойдаєшся», «Партизан показався з лугу — фашист ізігнувся в дугу», «Бий фашиста-гада, хай живе Радянська влада», «Хай піде штик у фашистський бік». І штик іде! Війна зайшла у ту фазу, коли ми запрягли і швидко поїхали на захід: «Показали двері фашисту-зажері», «До Москви — на танках, од Москви на санках», «Гітлер «рівняє коліна» від Сталінграда до Берліна». Гітлер їде з ярмарку. Його найближче майбутнє вже не викликає сумніву ні в кого: ні в наших друзів, ні в байдужих спостерігачів, ні в наших недругів, ні в самій фашистській малині. Становище на фронтах таке: «Хотів Гітлер Москву взять, та й Берлін кинув», «Гітлер сказився — об СРСР розбився», «Одер слави наробив — катів-німців потопив». І нарешті: «Думав Гітлер панувати — довелось йому сконати».

Як бачимо, наш народ в ті грізні роки вмів користуватися не лише автоматом та гранатою. Гостре слово теж завжди було напохваті і не поступалося зброї.

В одній мемуарній книзі, яка вийшла 1950 року в Бонні, описується, як рівно через дванадцять років і один день після проголошення «тисячолітнього» рейху, 31 січня 1945 року, рано вранці Мартін Борман розбудив Гітлера: «Мій фюрер, — збуджено закричав він ще з порога, — радянські танкові з'єднання форсували Одер поблизу Вріцена. Вони рухаються на Берлін!».

І вони прийшли в Берлін...

Все це вже історія, бо минуло відтоді чверть століття. Історію треба знати, треба вивчати, треба робити висновки.

Найперше тим, хто хижо позирає на чужі землі, хто сподівається розжитися на війні. Перш ніж розпочинати будь-які «дранги», варто оглянутися на колеса. Вірніше на колесо. Колесо Історії. Щоб потім, як Гітлер, не прицінятися до пацючої отрути.

Микола БІЛКУН.

Азіз НЕСІН

ЯК ЛЮДИ З ГЛУЗДУ З'ЇЖДЖАЮТЬ

— Шановне товариство! — урочисто почав пан у пенсне. — Перш ніж на щось пристати, ми повинні все з'ясувати. Треба подумати, хапатися не треба.

— Так, треба добре подумати, щоб, бува, на нас не окошилося, — промовив один молодик.

— Спочатку треба вирішити чи ми ним задоволені, чи ні, — запропонував пан з обличчям у ластовинні.

— Незадоволені! — відповіли всі гуртом.

— Чому? — запитав пан.

— Бо він причинний! — вигукнув пан у пенсне.

— Так, так, він же причинний, — кричали всі, — Він божевільний та й усе.

— А так, — погодився й ластов'ячий пан, — це правда. Тепер треба не прогавити, щоб існову божевільного не вибрати.

— Бо й перед цим був теж невсідомуватий, — долучився до розмови дебелий чоловік.

— Аллах посилає на нас усе зле лихо, — прошамкотів дідуган, який тільки те й робив, що кашляв, — усі на цій посаді з глузду з'їжджають.

— І справді, усі ті божеволіють, кого ми вибираємо на цю посаду, — гукнув дебелий.

— Ет, посада як посада, — заперечив молодик. — Видно, в наших кандидатів ще до того клепок не теє... А вже коли вони опиняються на цій посаді, то їхня хвороба й вилазить зсередини.

— Та що ви городите! Я з ним товаришую вже ось тридцять років і ніяких ознак хвороби, поки його не вибрали мером, не помічав! — сказав ластов'ячий пан.

— Панове, годі сперечатися, — звернувся до товариства пан у пенсне. — У нас є важливіше питання: кого нам вибрати на мера.

Почали подавати кандидатури, але на жодну з них товариство не пристало. Перебрали кількасот імен. Як це пан у пенсне крикнув:

— Постривайте, а що ви скажете про Расим-бея?

— А, їй-богу, славна людина. І чесного роду, й гречний. І добросердий. І розумний, і не хапуга. І до роботи вдатний.

...І ось, як там не було, кандидатуру Расим-бея висунули на вибори, й було б дивно, якби кандидатуру, запропоновану цими людьми, народ не вибрав. Адже народ їм вірив і вибирав тих, кого їм подавали.

Отож усі встали і пішли до Расим-бея. Розповіли йому все, навіть те, що всі мери рано чи пізно стають причинними.

— Так це ви й мене хочете зробити таким? Чим я вам не догодив? — зойкнув Расим-бей.

— Не хвилюйся, аллаха ради, ти людина розумна, погоджуйся.

— Ні, не можу.

— Расим-бей, це твій обов'язок перед батьківщиною!

— Уся нація уповає на тебе!

— Гаразд. Тільки за однієї умови...

— Ми вже й зараз згодні!

— А умова моя така, кажу вам відверто, щоб потім не нарікали. Щоб я не бачив підлабузників... Банкетів і славослів'я теж. Можете це зробити? Я такий самий, як усі, й не хочу стати причинним. Згода?

— Згода! — радісно загорлав натовп.

І ось Расим-бей більшістю голосів був обраний мером. Того ж таки дня він отримав понад п'ятдесят вітальних телеграм. Він прочитав початок однієї: «Високоповажний обранцю, гідний сину нашої батьківщини, дорогий Расим-бей...»

— О аллах, рятуй мене, — зойкнув мер і одсунув решту телеграм.

Аж постукали в двері, й пан у пенсне зайшов до кімнати з величезним букетом квітів. Трохи загодя якийсь миршавий дідок теж приніс квітки, та ще й поривався цмокнути Расим-бея в ручку. «Не варто!» — холодно одрізав йому Расим-бей. Але це був тільки початок, бо прийшли вітати дебелий з молодиком, а потім мерові ще й повідомили, що на його честь улаштовується банкет. Не встиг Расим-бей подумати, їхати йому на банкет чи ні, як по нього вже приїхала машина.

Расим-бей зайшов до зали, там усе сяяло, наче в королівському палаці. А на столі, що був сервірований на сорок осіб, хіба пташиного молока не було.

Устав пан у пенсне й проголосив тост за Расим-бея. Він повітав мера й сказав:

— Панове, серед нас — велика людина, великий розум! Це незвичайна людина! Завдяки його творчому розумові наше місто швидко...

Расим-бей розлютився й демонстративно вийшов із зали.

«Хай буде їм наука!» — думав він.

А вранці, йдучи на роботу, він помітив святкову процесію. Грали на зурні, вибивали в бубон. А від його будинку й аж до муніципалітету слалися килими. Все навколо прикрашало лаврове клечання...

До ніг Расим-бея тягли баранів і різали їх у пожертву. На будинкові муніципалітету висіло, увінчане лавровим гіллям, гасло «Новий мер, живи довго-довго!» На трибуні стояв дебелий чоловік і кричав:

— Новий мер полонив серця нашої громади своєю працьовитістю, щиросердістю, правдивістю!

Лютий Расим-бей побіг до нього й, вихопивши папірець з рук, розірвав його.

— Я цього не потребую! — заволав він.

— Земляки!—завалував у відповідь ластов'ячий. — Де ще є така скромна людина? Хай живе новий мер!

— Хай живе!.. Хай живе!..

Залунали оплески. Расим-бей, наче від дощу, тікав до муніципалітету. Але й у приймальні люди стояли одне на одному — вони прийшли вітати мера.

— Слухаю вашого наказу! — схилився перед мером молодик.

— До своїх обов'язків ще ніхто не ставився так серйозно, як ви, — гукнув дідуган.

— Аллахом присягаюся, я подам заяву, щоб мене звільнили! — закричав Расим-бей. — Геть-те звідсіля!

Натовп пороснув до виходу:

— Як накажете!

— До ваших послуг! Все, що хочете!

Расим-бей немічно зітхнув: «Аллах!»

— Спочиньте, ефенді! — заметушився ластов'ячий.

— Геть! — крикнув мер.

Працювати було неможливо. Расим-бей вийшов надвір.

— Дайте дорогу, мер іде! — накинувся на перехожих якийсь парубок.

Расим-бей ледве прибився додому й цього дня вже не витикався з хати. Уранці він попросив принести дві міські газети. У першій газеті він побачив своє здоровенне фото з підписом: «Великий розум, яким пишаються земляки», а в другій — «Найпрацьовитіший у світі мер».

Увечері по нього знову приїхала машина.

— Як бажає ваша осяйність, поїхати до казино, чи привезти танцювальниць сюди?

— Я поїду до казино, — відповів Расим-бей.

...Минув рік. Пан у пенсне, дебелий чоловік і дідуган розмовляли:

— Ми з ним нічого не досягнемо. Хіба з божевільним можна досягти успіхів?

— Так, він — божевільний!

— Це лихо на нашу голову, він ще гірший, ніж попередні.

— Домоловся, що буцім-то гори він створив.

— Що окрім нього у світі нема нікого.

— Типова манія величності!

— Психічні всі такі, я їх знаю.

— Так, а що ж робити, хіба потерпимо до нових виборів?

— А чого це ми будемо терпіти! Такому місце в божевільні. Це ж треба додуматися, вимагає, щоб йому пам'ятник поставили на майдані. А свій будинок у музей перетворив.

— Учора хтось до нього зайшов із проханням, то він йому в обличчя плюнув.

— А ту ніч п'яний танцював на столі.

— Так що ж робитимемо?

— Поведемо до лікаря, хай дасть довідку, що мер психопат, та й одвеземо до божевільні.

— То треба квапитися, — зрадів пан у пенсне, — а то ще покусає кого.

— Правильно.

— Завтра вранці зв'яжемо його й одвеземо до божевільні. А потім призначимо нові вибори.

— Чудово, а кого ж ми виберемо?

— Так, цього разу треба бути пильними, щоб обрати нормального.

— А так... бо вже через цих божевільних дихнути ніяк!..

Переклав з турецької
Г. ХАЛИМОНЕНКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

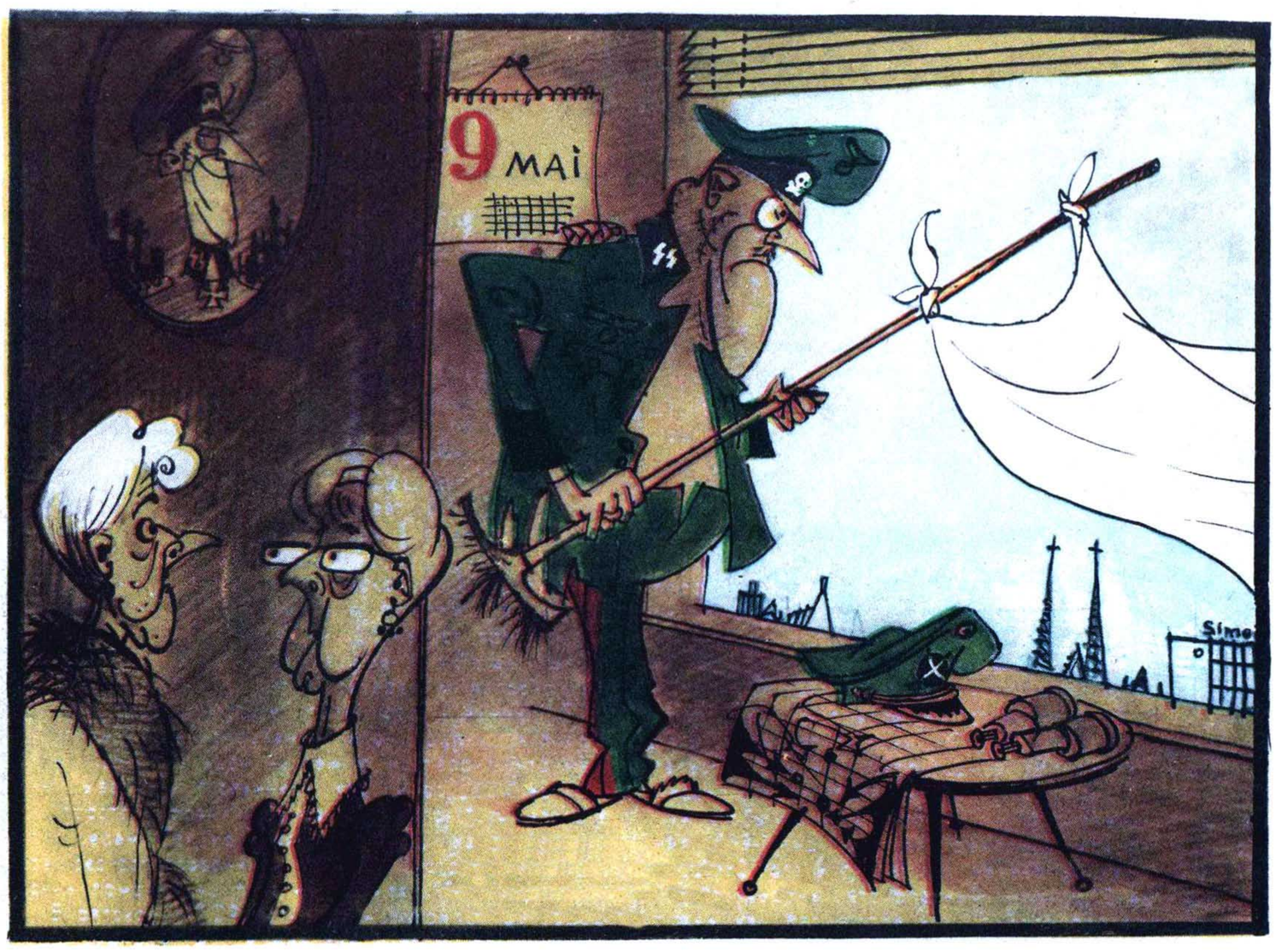

— Ти не дивуйся. Це вже в нього давно. Він же так багато пережив у цей день...

Телеграфне агентство Перця

СКІЛЬКИ КОШТУЄ ПОВІТРЯ!

Повірте, не скрізь однаково. І, певно, тому немає його в жодному цінникУ. Наш харківський кореспондент повідомляє з Балаклії, що на подвір'ї тутешнього шиферного заводу повітря — найдорожче в області. Принаймні, 10 машин повітря, що його привезли якось з підприємства замість шиферу водії Березнегуватського міжколгоспбуду (Миколаївська область), коштувало 732 карбованці. А якщо врахувати, що міжколгоспбуду частенько доводиться (при письмових гарантіях заводу) замість шиферу везти додому повітря, — можна уявити, у що це обходиться будівельникам.

НОВЕ В СИСТЕМІ МІР

До цікавої думки прийшли в Горохівському райоб'єднанні «Сільгосптехніки» (Волинська область). Виявляється, в Горлівці і Горохові та сама речовина важить по-різному. Скажімо, аміачна селітра, коли її одержують в Горохові, важить на 13,5 тонни менше, ніж зазначають у накладній на Горлівському хімкомбінаті. І так не раз, не два, а майже щоразу, коли комбінат відвантажує цю речовину.

Отже, безперечно, на комбінаті винайшли свою систему мір, зокрема, міру ваги. Одне незрозуміло: як з мірою відповідальності?

СТЕЛЯ ЯК ДЖЕРЕЛО ІНФОРМАЦІЇ

Такі оригінальні стелі можна побачити у новій школі, спорудженій в селі Гонтарівці (Вовчанського району Харківської області) Старосалтівським міжколгоспбудом. Узимку з цих стель капає дрібненько. Навесні під час дощу і ще довго після нього на голови учнів і вчителів ллється рясненько.

Поглядаючи на стелі цього навчального закладу, кожен може легко визначити, що споруджувала його будівельна організація з підмоченою репутацією.

Що нам розповів Гордій Вареник

ПЕРСОНАЛЬНИЙ ДОГЛЯД

— Якщо, бува, десь почуєте, нібито Зіновій Павлович Назаревич — скупердяга, то знайте: це говорять свині. Саме свині! — такою енергійною заявою почав свою чергову розповідь Гордій Вареник. — Воно, звісна річ, трохи образливо таке чути, але певні підстави для цього свині все ж мають. Принаймні ті, яких викохують у допоміжному відгодівельному господарстві санаторію «Татарів», що розташований у мальовничому Прикарпатті, неподалік славнозвісного Яремче на Івано-Франківщині.

В усіх санаторіях знають, що відгодовувати свиней на харчових відходах вигідно. Усвідомлюють це й самі свині. Та на одній лише свідомості доброї вгодованості не витягнеш. Льохи ще вимагають, щоб їм при цьому було створено нормальні умови життя.

У татарівському ж свинарнику умови просто свинські: стеля (досить умовна) протікає, з підлоги (зовсім умовної) вода виступає, стіни (наскрізь умовні) продуває.

Зваживши на всі ці умови, свині недвозначно дали зрозуміти: як отак жити, пустіть нас краще під ніж.

Пустили. В результаті з двадцяти трьох голів, які тут були на початку минулого року, залишилось аж двоє. Обслуговуючий персонал пестив їх протягом восьми місяців. Від такого, майже персонального, догляду свинина, як відомо, дешевшою не стає.

Розмови про ремонт свинарника точаться вже років чотири. Навіть кошторис складено: на все, виявляється, потрібно менше тисячі карбованців. Але керівники санаторію ніяк не наважаться витратити ці гроші. Звідси, власне, й пішла поголоска, начебто головний лікар санаторію З. П. Назаревич і його права рука — завгосп М. П. Колопельник — скупердяги.

А вони ж зовсім не жмикрути. Я на власні очі бачив, з яким розмахом провели вони реконструкцію адміністративного приміщення. Спочатку головний лікар приймав відвідувачів у маленькому кабінеті, де годі було по-справжньому розгорнутися. Тому за якийсь час він переселився у наново переобладнаний більший кабінет. Для прийомів цей уже наче підходив, але для широких представницьких нарад — аж ніяк. Отож згодом Зіновій Павлович переселився у цілком порядний (метрів на п'ятдесят з гаком) кабінет, що його спочатку рихтували під зал лікувальної фізкультури (якого, до речі, в санаторії й донині нема).

І далі. Спочатку понаставляли в усіх кабінетах кахельних грубок. Трохи згодом їх розвалили й натомість провели центральне опалення. На всі ці обладнання та переобладнання було витрачено, як підрахував головний бухгалтер Яремчанського управління санаторіями М. Я. Музиря, близько трьох тисяч карбованців.

То який же скупердяга, питаю вас, дозволив би собі це?

А переплатити будівельникам за приписані роботи понад дві з половиною тисячі карбованців? А незаконно виплатити ще стільки ж грошей черговому персоналу? А виплатити чотири тисячі на утримання осіб понад штат? І таке вам зробить жмикрут?!

Ні! Я з тим ніколи не погоджуєь. Нехай, можливо, свині й мають певні підстави обзивати Зіновія Павловича скупердягою. Але коли хто з людей щось подібне скаже, то це, вважаю, буде вже просто, вибачте на слові, свинством.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Начальник відділу робітничого постачання Іршанського гірничозбагачувального комбінату, що на Житомирщині, Білобривець вирішив і собі збагатитися. Задумана операція здійснювалася поетапно. На першому етапі, організаційному, Білобривець збагатився однодумцями. Ними стали його заступник Фещенко, зав. складом Сорока і продавець Пантелеймонюк. На другому етапі міцно збита компанія почала збувати на бік різні дефіцитні товари: бляху, шифер та ін. Збували, ясна річ, не так за так, а з чималим «приварком». Зиск відповідно між собою ділили. При тому добряче пили і їли. І теж не за свої.

Робітники комбінату, помітивши оте шахрайство, написали лист до «Перця».

З контрольно-ревізійного управління Житомирської області повідомили, що факти підтвердилися. Білобривець, Фещенко, Сорока і Пантелеймонюк з своїх посад зняті. Справа про їх крадіжки передана слідчим органам.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

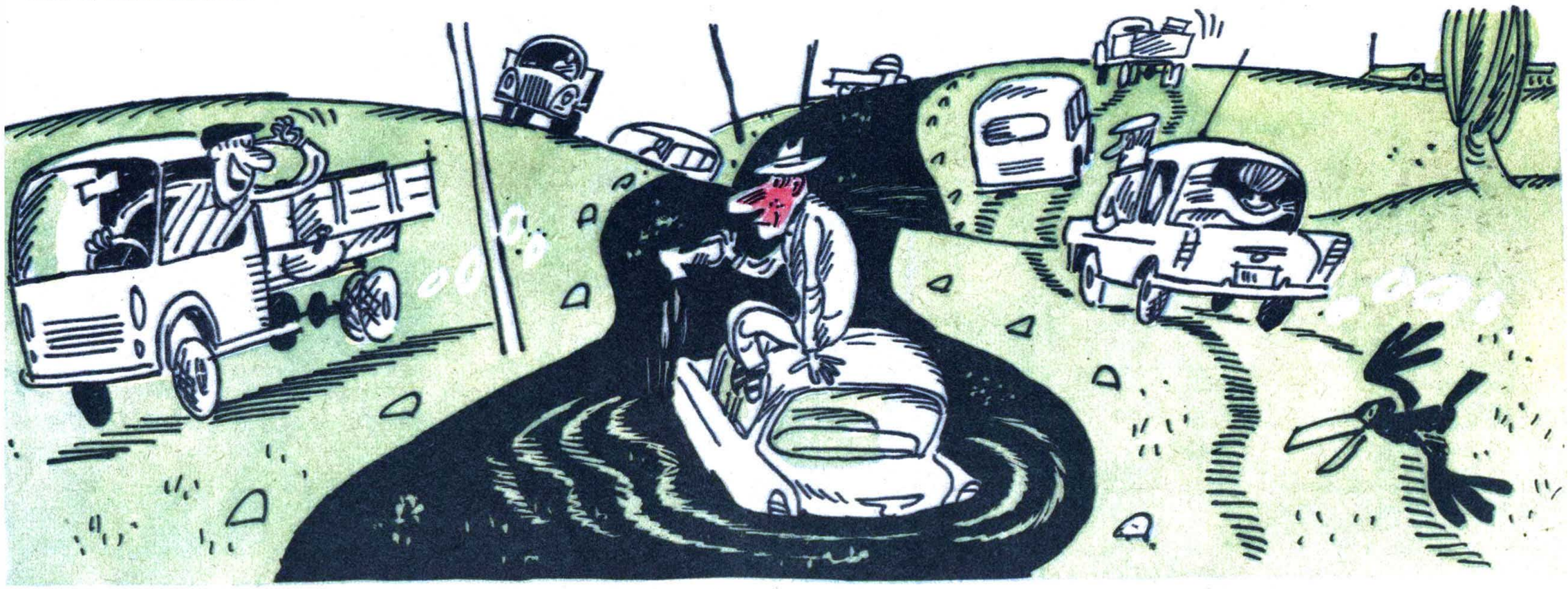

— Хто ж тебе, телепню, вчив їхати навесні дорогою!..

СЛІПА СТИХІЯ

Один мудрець досить слушно зауважив, що не можна двічі увійти в одну й ту ж річку. Бо й справді ж: все тече, все змінюється! Мешканці робітничого селища Великий Луг, розташованого на околиці Запоріжжя, мають змогу щоднини наочно переконуватися в цьому: просто попід їхніми вікнами протікає Дніпро.

Отож Дніпро собі тече... А берег собі змінюється. І змінюється досить таки помітно. Щороку весняна повінь забирає з собою по п'ять, а то й по десять метрів того прекрасного берега. А що він справді прекрасний, можна судити з того, що на ньому розташовано з півдесятка дитячих дач та півтора десятка піонерських таборів. Золотий, прямо скажемо, берег! Тож щороку запорізька громадськість волає до совісті працівників Ленінського райвиконкому міста: врятуйте його, не потурайте сліпій стихії!

Бо стихія ж і справді сліпа.

А райвиконком?

В тому-то й річ, що керівні товариші теж страждають якоюсь дивною формою сліпоти. Отак начеб собі й нічого: ходять на роботу й з роботи без поводирів, вільно читають усякі там вхідні та вихідні папери, а от того, як ріка метр за метром руйнує берег, — не бачать, і край!

Та це ще було б, може, й півбіди, якби працівники виконкому не мали ще одної досить серйозної вади: вони ще й на вухо тугенькі. І теж якось дивно. Так собі наче все й чують, і по телефону перемовляються, і дома про все на світі вільно враженнями обмінюються... А як тільки мова заходить про зміцнення дніпрового берега — не чують, хоч стрельни!

Дехто гадає, що викликані оті зорові та слухові парадокси у цих людей хворобою, яка називається водобоязню.

А що ж! Може бути. Бо жоден із них навіть у ясну погоду не наважується й на гарматний постріл підходити до того берега. Сильно боються води. Бо одного разу вже їм було: отак набралися сміливості, вивалили на берег кілька машин каміння та різного брухту — так старий Славутич як ревоне, як підніметься дибки — то від усього того баласту один гіркий спомин лишився...

— Та хай йому грець! — злякано сахнулися тоді відповідальні товариші. — Ще й нас, чого доброго, змиє!

Й більше на берег — ні ногою... Оббивають їхні пороги представники громадськості, пропонують обкласти берег камінням, намити піску, висадити дерева, чагарники... Та куди там! Працівників райвиконкому на той берег тепер і калачем не заманиш.

В. ЗАГРЕБЕЛЬНИЙ.
м. Запоріжжя.

●

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Начитавшись статей про лікування голодом, що останнім часом частенько з'являються в пресі, Лапченко та Шевченко загорілися бажанням і собі внести посильний вклад у цю, ще нову і мало досліджену справу. Правда, Лапченко і Шевченко до медицини ніякісінького відношення не мають. Зате до харчування — пряме. Бо Лапченко — це продавець, а Шевченко — кухар у їдальні підсобного господарства Ленінського гастрономторгу м. Запоріжжя. Так ото начитавшись, оці двоє і давай недоважувати та недодавати відвідувачам їдальні різних продуктів і страв. І, уявіть, наслідки цілком несподівані. Відвідувачі (навіть ті, що на дієті) забули про свої недуги, а дружно взялися за пера і почали писати скарги про неподобства в їдальні. Одна з таких скарг надійшла до «Перця».

Як повідомили директор Гастрономторгу Ленінського району м. Запоріжжя т. Карбан та секретар партбюро т. Пухтін, факти підтвердилися. Лапченко і Шевченко з роботи зняті.

Про гостей

Мал. В. ГОРБАЧОВА

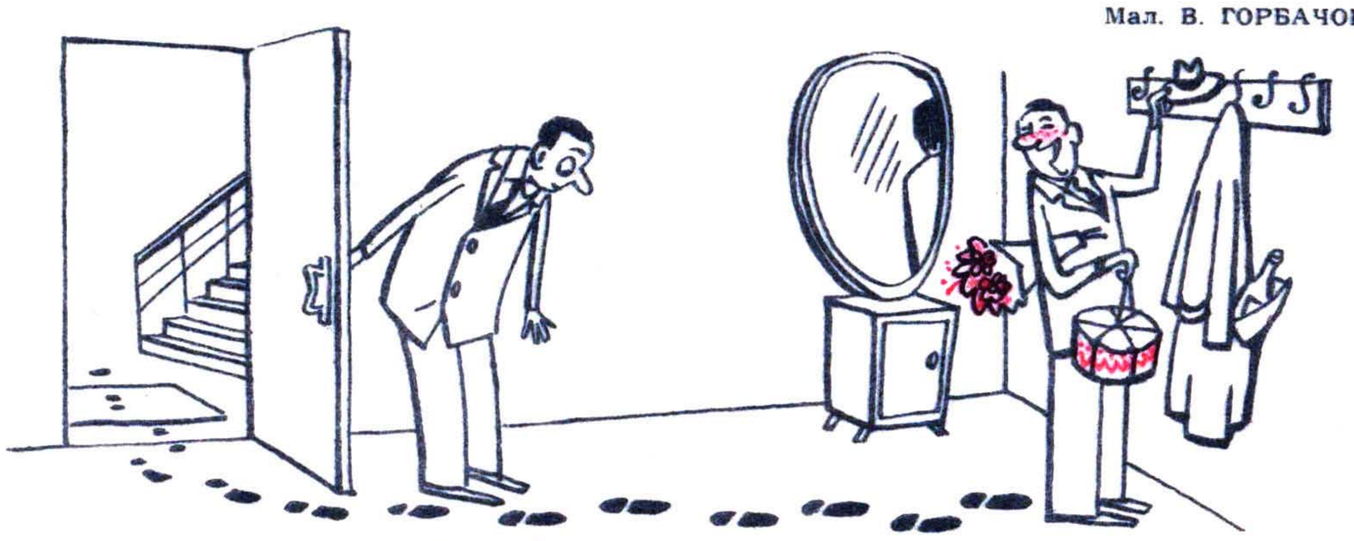

— А я себе в гостях почуваю, як вдома...

В ГОСТІ ДО НАЧАЛЬСТВА

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

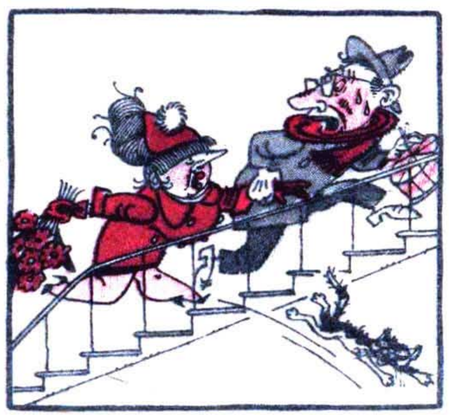

— Ой, лишенько, запізнюємось на 15 хвилин. Хоча б догани не схопити...

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

СІМЕЙНИЙ АЛЬБОМ

Мал. А. СВИНЦОВА

— А це наш Петя ще зовсім маленьким.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ти серйозно вирішила йти в гості у цьому купальнику!!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Іване Івановичу! Ви вже, будь ласка, пробачте, але я просто не пам'ятаю, чи запрошували ви мене в гості чи ні!..

Моя банківська епопея

Стівен ЛІКОК

Нещодавно канадська громадськість широко відзначила сторіччя від дня народження видатного канадського гумориста Стівена Лікока.

Сьогодні ми подаємо одне з оповідань цього веселого письменника.

Коли мені доводиться потрапити в банк, я одразу ж лякаюсь. Клерки лякають мене. Віконечка лякають мене. Вигляд грошей лякає мене. Абсолютно все, все лякає мене. В ту хвилину, як я переступаю поріг банку, маючи намір звершити там якунебудь фінансову операцію, я перетворююсь на круглого ідіота.

Все це було мені відомо і раніше, але все ж таки коли моя платня зросла до п'ятдесяти доларів на місяць, я вирішив, що єдине підхоже для них місце — банк.

Отже, ледве переставляючи ноги від хвилювання, я увійшов до зали для операцій і почав злякано озиратися на всі боки. Мені чомусь здавалося, що перед тим, як відкрити рахунок, клієнт мусить обов'язково порадитися з директором банку.

Я підійшов до віконця, над яким висіла табличка «Бухгалтер». Бухгалтером виявився високий, холоднокровний суб'єкт. Вже один його вигляд злякав мене. Голос мій раптово став замогильним.

— Чи не міг би я побалакати з директором? — запитав я. І багатозначно додав: — Віч-на-віч.

Для чого я сказав «віч-на-віч», їй-богу, не знаю.

— Будь ласка, — відповів бухгалтер і пішов кликати директора.

Директор був серйозний, статечного вигляду мужчина. Свої п'ятдесят шість доларів я тримав у кишені, так міцно затиснувши в кулаці, що вони перетворилися в круглу гулемагу.

— Ви директор? — запитав я, хоча бог свідок, нітрішечки в цьому не сумнівався.

— Так, — відповів він.

— Можу я побалакати з вами... віч-на-віч?

Директор тривожно зиркнув на мене. Мабуть, він сподівався, що я відкрию йому якусь страшну таємницю.

— Прошу вас, — сказав він, потім повів мене в кабінет і замкнув двері. — Тут нам ніхто не заважатиме. Сідайте.

Ми обидва сіли і витріщились один на одного. Раптом я відчув, що неспроможний вичавити із себе жодного слова.

— Ви, мабуть, з агентства Пінкертона? — запитав він.

Моя загадкова поведінка навела його на думку, що я сищик. Я зрозумів це, і мені стало зовсім не по собі.

— Ні, я не від Пінкертона, — сказав я нарешті, ніби натякаючи на те, що прийшов від іншого, конкуруючого агентства.

— Правду кажучи... — продовжував я, ніби хтось досі примушував мене брехати. — Правду кажучи, я взагалі не сищик. Я прийшов відкрити рахунок. Я маю намір тримати у вашому банку всі свої заощадження.

У директора начебто трохи одлягло від серця, але поводився він насторожено. Тепер, мабуть, він вирішив, що перед ним син барона Ротшильда або Гулд-молодший *).

— Сума либонь значна? — запитав він.

— Досить значна, — промимрив я. — П'ятдесят шість доларів я маю намір внести одразу ж готівкою, а потім щомісяця...

Директор встав, відчинив двері і покликав бухгалтера.

— Містер Монтгомері! — мовив він неприємно голосно. — Цей добродій відкриває рахунок і бажає внести п'ятдесят шість доларів... До побачення.

Я встав.

Праворуч від мене відчинилися масивні залізні двері.

— До побачення, — сказав я і почвалав у сейф.

— Не сюди, — холодно кинув директор і показав мені на двері.

Підійшовши до віконечка, я всунув туди свою гулемагу грошей таким конвульсивним рухом, ніби показував фокус на картах.

Обличчя моє було мертв'яно-бліде.

— Ось, — сказав я, — покладіть на мій рахунок.

В моєму тоні ніби звучало: «Давайте покінчимо з цими тортурами, поки ще не пізно».

Клерк узяв гроші і передав їх касиру.

Потім мені веліли проставити суму на якомусь бланку і розписатися в якійсь книзі. Я вже не тямив, що роблю. Все пливло перед моїми очима.

— Готово? — запитав я глухим, тремтячим голосом.

— Так, — відповів касир.

— В такому разі я хочу виписати чек.

Я мав намір взяти шість доларів на дрібні витрати. Один з клерків простяг мені крізь віконце чекову книжку, а другий почав пояснювати, як заповнюється чек. У всіх службовців банку, мабуть, склалося враження, ніби я якийсь придуркуватий мільйонер. Я щось там написав на чекові і простяг його касирові. Той глянув на чек.

— Як? — здивувався він. — Ви забираєте все?

Тут я зрозумів, що замість цифри шість написав п'ятдесят шість. Але справа зайшла занадто далеко. Тепер уже пізно було пояснювати, що трапилось. Всі клерки перестали писати і витріщились на мене.

З мужністю відчаю я кинувся в прірву.

— Так, все, — відповів я.

— Ви забираєте з банку всі ваші гроші?

— Всі до останнього цента.

— І надалі теж не збираєтесь нічого вносити? — запитав отетерілий касир.

— Ніколи в житті.

У мене раптом прокинулась безглузда надія — чи не подумають вони, що я образився на них, коли писав чек, і тільки тому передумав тримати в них гроші? Я зробив жалюгідну спробу прикинутись людиною надзвичайно запального норову.

Касир приготувався платити мені гроші.

— Якими ви бажаєте одержати? — запитав він.

— Що?

— Якими ви бажаєте одержати?

Ага, ось він про що... До мене нарешті дійшло, що він питає, і я відповів, уже не розуміючи, що говорю:

— П'ятдесятидоларовими банкнотами.

Він простяг мені п'ятдесятидоларову асигнацію.

— А шість? — запитав він сухо.

— Шестидоларовими банкнотами, — сказав я.

Він дав мені шестидоларовий папірець, і я рвонув до виходу. Коли важкі двері поволі зачинялися за мною, до мене долинув гомеричний сміх клерків.

З тих пір я більше не маю з банками справи. Гроші на дрібні витрати я тримаю в кишені штанів, а свої заощадження — в срібних доларах — зберігаю в старій шкарпетці.

Переклад з англійської.

*) Джей Гулд (1836—1892) — один з найбагатіших американських мільйонерів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

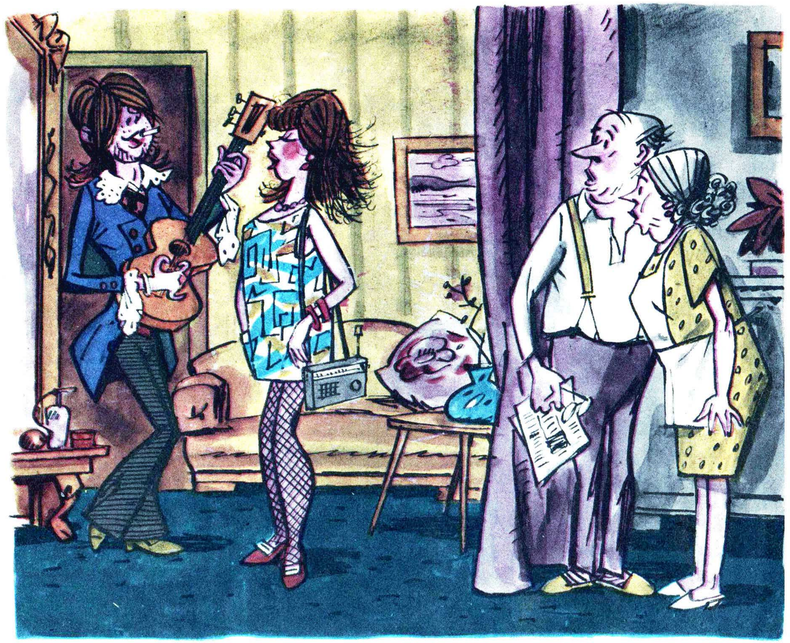

— Не розумію, як це наш синок вибрав собі таку наречену...

Мал. М. КАПУСТИ (м. Донецьк)

— А тут суботник проводив театр.

Народні усмішки

ЗАСПОКОЇВ

Одна жінка прийшла сфотографуватися. Просить майстра:

— Ви зробіть, будь ласка, щоб гарна вийшла...

— Не турбуйтесь. Постараюсь. Зроблю — самі себе не впізнаєте.

Повідомив М. СТАНІШЕВСЬКИЙ з м. Жашкова Черкаської області.

НЕ БУДЕ ПИТИ

Вийшов кум від кума, напившись, як то кажуть, по саму зав'язку, та й упав край дороги. Підійшов якийсь собака і почав облизувати йому пику.

— Ой, кумчику, ой, голубчику, — каже п'яний, — цілуйте, не цілуйте, а, їй-бо, більше пити не буду.

Повідомив М. МИКОЛАЄНКО з с. В. Яблунця Ємільчинського району Житомирської області.

НЕ СКАЖЕ

Заходить якось один чоловік до свого сусіда, а той горілку жене.

— Де це ви самогонний апарат узяли? — питає.

— Вкрав.

— Де?

— Не скажу, бо, як дізнається кум Іван, то до суду потягне.

Повідомив В. Д. ДІДКІВСЬКИЙ з с. Нових Озерян Коростишівського району Житомирської області.

НЕ ПАМ'ЯТАЄ

— Ще пам'ятаю, як ми з кумом заспівали «В кінці греблі...», а от як під греблею опинилися — не пам'ятаю.

Повідомив С. М. КРУГЛЯК з с. Долинівки Гайворонського району Кіровоградської області.

ПЕРЕДЧАСНА РАДІСТЬ

Рибалка сказав дружині:

— Ти знаєш, тепер два тижні тобі не доведеться ходити по м'ясо.

— Ти наловив стільки риби? — зраділа дружина.

— Та ні, я пропив зарплату.

Повідомив В. ЧЕРНИШ з м. Хмельницького.

ДАВНІЙ ЗНАЙОМИЙ

Давно це було. Поїхав селянин до міста за покупками. Ходив, ходив, а далі зайшов до ресторану.

— Мені, — каже, — чогось дешевого і смачного.

— Є свіжий суп.

— Ми не пани, щоб їсти ковбасу чи лини, — сказав селянин. — Давайте.

Коли перед ним поставили тарілку супу, він глянув і здивовано вигукнув:

— То це ж куліш! Здоров, голубчику! Ти мені вже вдома осточортів, а в місто забрався та й супом назвався. Думав, певно, що я тебе не впізнаю...

Повідомив П. П. ДРАЛО з с. Корделівки Калинівського району Вінницької області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Дуже серйозно занедужав головний лікар Дубнівської районної лікарні на Ровенщині Лисюк В. С. Якось ніхто й не помітив, як на людину напала страшна хвороба — адміністративна сверблячка. Не було ні високої температури, ні нудоти, ні блювоти, і раптом таке лихо звалилося. Та якби то він один страждав, а то всі у лікарні місця собі не знаходять. Лисюкові свербить, а він усіх чухає. Кого словом міцним і колючим, кого доганою, кого зняттям з роботи. Не стало життя медичному персоналові. Он до чого довела ота триклятуща адміністративна сверблячка.

Яких тільки ліків не вживали: і просили, і вмовляли, і благали, аби Лисюк не давав собі волі, коли дуже вже йому свербить. Не допомогло. Довелося аж у Київ до Перця звертатися за допомогою.

Заступник міністра охорони здоров'я УРСР т. Козиренко повідомив, що за грубе адміністрування і порушення трудового законодавства Лисюка В. С. з посади головного лікаря знято.

Кажуть, відтоді і оту недугу, що адміністративною сверблячкою зветься, як рукою зняло з Лисюка. Є, значить, ліки.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

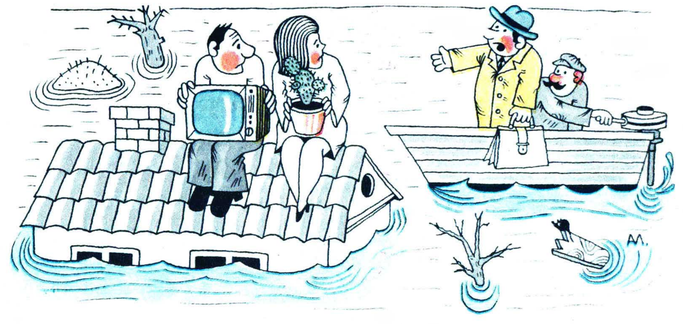

— Останній раз питаю, будете страхувати своє майно?

ХУДОЖНИКИ

Вчив я брата і сестричку
Малювати гай, лисичку,
Дім, доріжку, колобок,
Що забрався на пеньок.
Вийшла в братика лисичка
Ніби киця невеличка,
А в сестрички — колобок,
Втрое більший за пеньок.
І втішає брат сестричку:
— Колобок цей з'їсть
лисичку.

Дмитро ПАДРА.

У НОТНІЙ КРАМНИЦІ

Зайшли до крамниці єноти,
Питають єноти:
— Є ноти?
Потрібні нам обов'язково
Ласкаві пісні колискові,
Бо вже третю ніч єнотяти
Не можем без пісні
Приспати.

Євген ЛЕТЮК.

перченя

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

«ЗАПРАВИВСЯ»

Подарувала бабуся Федькові велосипед. Зрадів він так, що навіть «дякую» забув сказати. Схопив подарунок, витяг на вулицю й катається перед будинком.

Вийшла бабуся, помилувалась онуком і каже:

— А тепер давай віднесемо велосипед до хати і по хліб у магазин підемо.

— Я в магазин на велосипеді поїду. А ти поруч іди!

— Тільки, будь ласка, не поспішай,— попросила бабуся.— Ноги бо в мене хворі, швидко ходити не можу.

Натиснув Федько на педалі й помчав. Біжить за ним бабуся, спітніла уся, розчервонілася.

— Ти чого так повільно? — кричить Федько.— Швидше йди!.. У мене бензин кінчається. Їду заправлятися!

Озирнувся — нема бабусі!

Десь далеко вона залишилася. Стоїть Федько на незнайомій вулиці й не знає, куди далі їхати. Страшно йому стало, почав ревти і бабусю кликати. А вона не озивається.

Отак «заправився» Федько.

Ірина ШКАРОВСЬКА.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

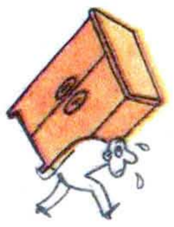

ЯК СТАТИ ВАЖКОАТЛЕТОМ

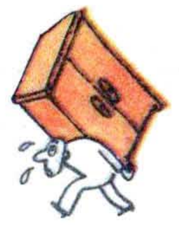

Директорові дніпропетровського магазину «Меблі комісійні» т. Лисенку Степан Степанович пояснював причину візиту:

— Купив нові меблі, а вам старі хочу продати.

— Принесіть — подивимося...

Квола постать Степана Степановича завжди була предметом глузування товаришів, але директор так переконливо сказав: «Принесіть», що він повірив у свої сили. І на другий день, — мокрий від поту, поставив біля дверей магазину два стільці. Директор привітно посміхнувся:

— Молодець! Але стільці нам не потрібні. Давай щось інше.

Крісло і столик для телевізора в магазині теж відмовилися взяти. Він повертався з ними додому і відчував, як під рукавами піджака грають біцепси. Минув тиждень маршрутних подорожей «хата — магазин — хата». І коли Степан Степанович поставив на плечі буфет, який ще бабуся називала «гіркою», його буквально розпирали м'язи. Директор з захопленням помацав їх і сказав:

— План по буфетах ми виконали ще в позаминулому місяці...

Нині Степана Степановича розривають на шматки. Щодня він одержує десятки листів і запрошень. Його кличуть на вечори ветеранів групи «Здоров'я», пропонують брати участь у заняттях ранкової гімнастики по телебаченню.

Та він не належить до тих спортсменів, що в зеніті своєї слави забувають про вчителів. Він завжди з вдячністю згадує своїх тренерів — дирекцію і товарознавців магазину, які замість оцінювати меблі вдома, з терпінням і любов'ю вирощують із клієнтів важкоатлетів.

Ю. П.

Клуб губителів природи

Перед третім етапом

Керівники полтавських заводів «Хіммаш», газорозрядних ламп та штучних алмазів висунули свої кандидатури на здобуття звання губителів природи. На першому етапі своєї діяльності вони порушили умову з артіллю «Дружба» Полтавського району і збудували на її землях не закриту, а відкриту каналізацію для спуску відходів виробництва. Збудували її, і тут же знищили городи артілі.

На другому етапі відходи розмили стінки каналізації, добралися до земель артілі ім. Дзержинського і погубили ще й там 4 гектари городу та 12 гектарів сінокосу.

На третьому етапі кандидати збираються остаточно розв'язати проблему: скільки треба зіпсувати колгоспної землі, щоб заслужити звання стопроцентного губителя природи?

ЧОРНЯНСЬКИЙ ДИМ

В майстерні Чорнянського відділення «Сільгосптехніки» (Каховський район Херсонської області) через відсутність вентиляції — багато диму, отруйних випарів. Керуючий Кравець В. С. та головний інженер Томашевський С. Ф. заходів не вживають.

(З листа до редакції).

І вдень, і ввечері, і вранці
Клубками дим іде в Чорнянці.
Хоч рідний то, чорнянський
дим, —
Не солодко все ж дихать ним.

«НАУКОВА» МЕТАМОРФОЗА

В с. Кордишівці Козятинського району Вінницької області було кілька ставків. З метою організації їх господарства на наукових засадах, їх передали рибтрестові. Тепер і в Кордишівці і в сусідніх селах Прушинці та Королівці ставки вкрай занедбані.

(З листа до редакції).

Мов у пісні — в кінці греблі
Над ставком шуміли верби.
Був чудесний тут ставок,
А в ставку гуляв линок.

А коли ставок «наука»
Узяла до себе в руки,
То не стало ні ставка,
Ні вербички, ні линка.

К. ЮР.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

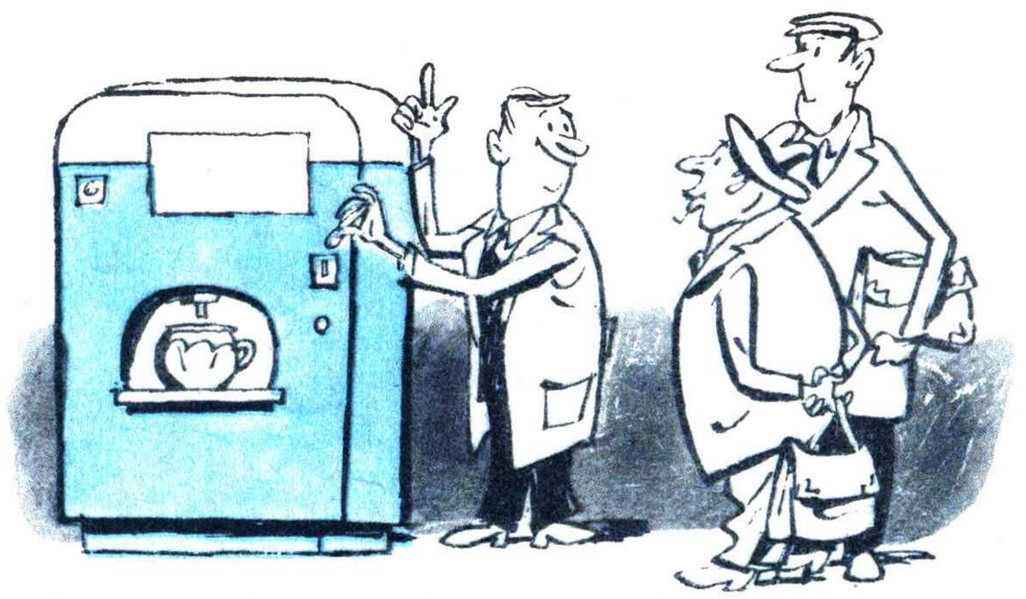

— Ми удосконалили цей автомат. Тепер не доведеться стукати, бити. Опустиш монету — і...

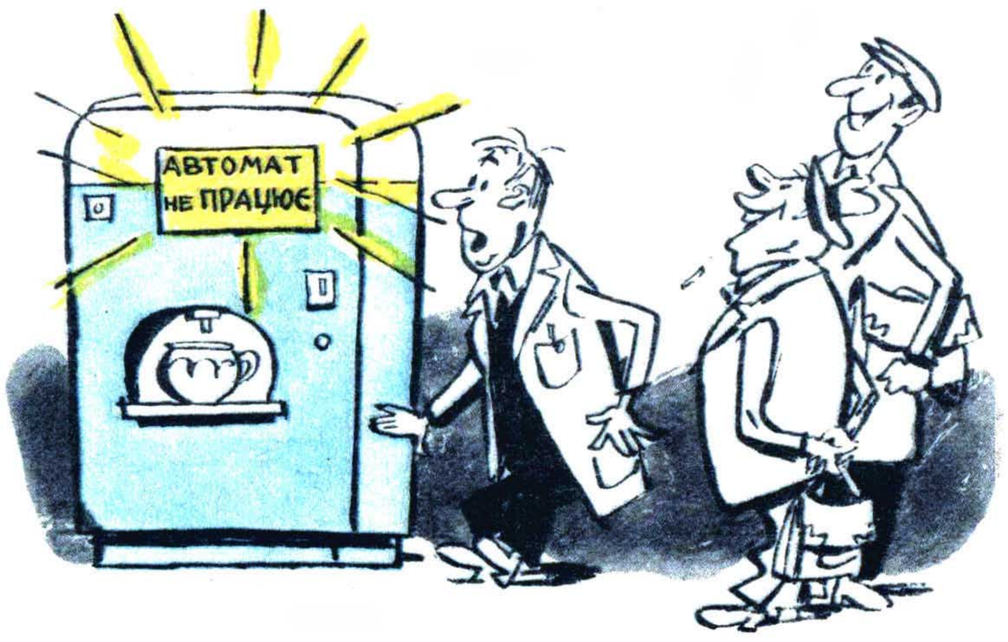

ДЕ ЖИВЕ НЕЧИСТА СИЛА?

Про одну сенсаційну гіпотезу, висунуту колгоспником сільгоспартілі «Україна» Погребищенського району на Вінниччині І. С. Пацуріним

Ніколи раніше не сушив я собі голови такою проблемою. Працюю механізатором на фермі, роботи маю багато, то й не було часу про всяку там нечисть думати.

Але поїхав я одного разу в Погребищенське райоб'єднання «Сільгосптехніки» одержувати труби для ремонту водопроводу. Зайшов до кабінету самого керуючого І. А. Мазура, розповів, що мене привело до нього, а він:

— Вертай додому. Приїдеш у понеділок.

Став я просити дозволу одержати труби зараз, бо ж колгоспну машину за 20 кілометрів не хочеться тудисюди ганяти порожняком. І ось тут я й почув ті слова, котрі зробили цілий переворот у моєму атеїстичному світогляді.

— Котись звідси до чортової матері!

Викотився я з кабінету, а далі й думаю: де ж це її шукати? Ніколи з нечистою силою справи не мав... І раптом мене просвітило! Ляснув я себе долонею по лобі і аж засміявся від радості. Знаю! Сів у машину і давай поганяти додому, прямісінько на ферму. Отут, думаю, і сховалася клята баба!

Бо самі посудіть — хто, як не чортяча мати, може чинити такі капості нашому колгоспному тваринництву? Це ж точно вона завадила працівникам райоб'єднання «Сільгосптехніки» довести до кінця механізацію одного з корівників, почату ще в травні 1968 року! Малося тут встановити автопоїлки, доїльний агрегат і гноєтранспортер — та так нічого з того й не вийшло...

Став я шукати оту бісову личину по всіх закутках корівника. Але добре, видать, заховалась! Розкопав я під гноєм покинутий транспортер, там же виявив і електромотор для нього — а от чортової матері так ніде й не знайшов.

І тоді почали мене сумніви обсідати: а чи не причаїлась вона, бува, на інших фермах нашого ж таки колгоспу, де транспортери та інше обладнання вже три роки само по собі ремонтується? Адже, мабуть, недарма працівники Липовецької дільниці № 7 «Сільелектро» (отої, що підпорядкована Вінницькій механізованій колоні № 12) так панічно бояться потикати носа до цих ферм, щоб підвести туди електроенергію!

Треба таки розшукати оту гемонську чортову матір... Розшукати і вигнати назавжди за межі нашого колгоспу. Щоб не лякала вона своєю присутністю ні вельми культурних товаришів з «Сільгосптехніки», ні надто полохливих електрифікаторів. Бо ми все-таки твердо віримо у технічний прогрес і в його неодмінну перемогу над темними силами.

Розповідь механізатора
Іллі ПАЦУРІНА
записав В. ШУКАЙЛО.

Розповідь Борі про ремонт в кімнаті й коридорі...

ГУМОРЕСКА

Ремонт — це здорово. Роби, що хочеш. Повна свобода.

До нас прийшов незнайомий дядько у чоботях і почав оглядати стіни. Видно, це був якийсь важливий гість, бо тато й мама ходили за ним навшпиньках.

— Ну, будь ласка, — говорила мама лагідним голосом.

— Візьміться, — просив тато.

— Ми вас не скривдимо, — додавала бабуся.

Гість сказав:

— Коли я працював у міністра, я йому зробив кабінет під дуб.

Он який це був дядько. Я вийшов наперед і спитав:

— А у нас що зробите? Під березу? Чи під липу?

Дядько не відповів. Він сказав, що йому не подобається наша стеля — дуже висока. І пішов геть.

Ще приходило двоє. У ватянках і капелюхах. Вони, не роздягаючись, пройшли в кімнату. І не витерли ноги. Мама б за таке мене лаяла, а їх — ні.

Один дядько плюнув на паркет і суворо спитав:

— А купорос у вас є?

Мама винувато сказала, що нема.

— А ультрамарин? — ще суворіше спитав дядько.

Виявилось, що й цього в нас немає.

Мені стало дуже шкода мою маму. Я вийшов на середину кімнати, сміливо плюнув на килим і спитав:

— А у вас є кінь без хвоста?

Дядьки не встигли відповісти, бо тато дав мені запотиличника і вигнав за двері.

Наступного дня мама дзвонила по телефону, а тато сміявся з неї.

— Скоріше діждешся страшного суду, ніж тих майстрів!

Я вже думав, що ремонту не буде. Але одного разу, коли ми обідали, зі стелі впав здоровенний шматок — прямо в каструлю. Мама сказала, що ми щасливі, бо могло бути гірше. А тато сказав, що завтра ж сам почне ремонт.

— Не святі горшки ліплять! — вигукнув він і витер обличчя, на якому був борщ.

Назавтра я прийшов зі школи і кімнати не впізнав: все було переставлено. Мама й тато ходили в брудних костюмах.

— Іди на кухню до баби й не заважай! — сказали мені.

Але як же я піду, коли мені цікаво, що вони будуть робити.

Мама внесла драбину. Тато поліз нагору і почав мазати по стелі якоюсь фарбою. Вона була схожа на сметану. Мама тримала драбину і весь час говорила:

— Не так. Треба інакше.

Тато розсердився:

— Я ледве стою, а ти мені бубониш під руку...

— Ти ж не те робиш! — сказала мама.

— Ось я зараз впаду і виллю нітрофарбу тобі на голову! — скрикнув тато.

Я пригадав, що бачив у цирку, як один клоун ходив по дроту. Він був прив'язаний до пояса мотузкою.

— Тату, ти прив'яжись до люстри, — порадив я, — буде, як у цирку!

Але тато чомусь розсердився ще дужче:

— Заберіть цього паршивця! Тут і без нього цирк на дому!

Він різко змахнув щіткою, драбина похитнулася, і тато впав мамі на руки. При цьому він облив білою фарбою і стіни, і маму, і двері.

— Що ти стоїш, дармоїде! — заволав він. — Неси ганчірку!

Я швидко приніс рушник. Але не знав, з чого починати.

— Спочатку вікно! — крикнула мама.

— Ні, спочатку око! — крикнув тато. Одне око в нього було заплющене, друге — ні. Він витер обличчя, а волосся не встиг: фарба засохла.

У той вечір ремонту більше не було. Тато й мама ножами відскрібали фарбу, а я їм допомагав.

Потім тато сів на стілець, а мама взяла великі ножиці й почала вистригати йому маківку. Ковтюки злиплого волосся падали на підлогу.

— Тепер ти — шолудивий, — сказала мама.

— Як Бобик, — додав я.

Тато глянув на себе в дзеркало і спохмурнів:

— Кошмар! Наче розбійник з великої дороги...

— Тату, тепер ти — Фантомас! — зрадів я.

Але тато не сказав нічого.

— Може, давай я тебе під машинку? — спитала мама.

— Ще чого! На роботі скажуть: одержав 15 діб!

Увійшла бабуся. Вона сказала, що треба прикрити цей страм моєю тюбетейкою. Так і зробили.

На другий день обіду не варили. Варили якусь «оспу». Мама тримала книгу і з неї вичитувала, що класти. Тато мішав ложкою. Вийшло ніби з галушками. Коли кинули столярний клей, в кімнаті стало дуже смердіти.

Стукали сусіди й питали:

— Це не у вас здох щур під паркетом?

Але мої батьки відповідали, що то не щур, а «оспа». І до ночі квацювали нею стіни.

Минуло кілька днів, а ремонт не кінчався. Не було крейди.

Та якось тато приніс повний портфель крейди.

— Сьогодні ж побілимо, — сказав тато, потираючи руки, — бо мені вже в печінках сидить той ремонт!

— Де ти взяв крейду? — зраділа мама. — Я ж тиждень бігала по магазинах, і не було!

— На будівництві! В бочці! — весело гукнув тато. — Там не тільки крейду — батька рідного можна дістати!

Бабуся набрала в тарілку білого порошку і вийшла на кухню.

Згодом вона повернулася і принесла якийсь білий брусок.

— Що це? — спитав батько.

— Дисертації пишуть, — сказала бабуся, — а алебастру від крейди не можуть відрізнити... Інтелігенти!

Справжню крейду дістали через кілька днів. І тоді побілили стелю. Стіни хотіли зробити жовтими, а вони виходили то смугасті, то в плямах. Зробили «накат». Але криво. І заклеїли шпалерами.

Після ремонту до нас прийшли гості. Мої батьки похвалилися, що в нас недавно був ремонт.

— Халтурники! — сердито сказав дядько Коля, задерши голову. — Руки їм треба повивертати за таку роботу! Он кожну щітку видно...

— Тільки гроші їм давай та горілку став! — підтримала його тітка Оля. — Шпалери наклеїли так, що самі пухирі! Таких би пухирів їм у печінку!

Тоді мама сказала, що це вони з татом робили ремонт.

— Правда? — здивувалися гості. — Тоді інша справа! Ні, нічого, слово честі, нічого...

— Скільки ж вам це коштувало? — поцікавилась тітка Оля.

— Два тижні роботи і два пучки нервів, — відповів тато.

— А що було робити? — сказала бабуся. — Де взяти хороших майстрів, коли вони на вагу золота...

— Як бачите — справилися, — задоволено сказав тато. — Не святі горшки ліплять!

І він помацав тюбетейку, яка ледь трималася на його маківці.

Валентина ДУБ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

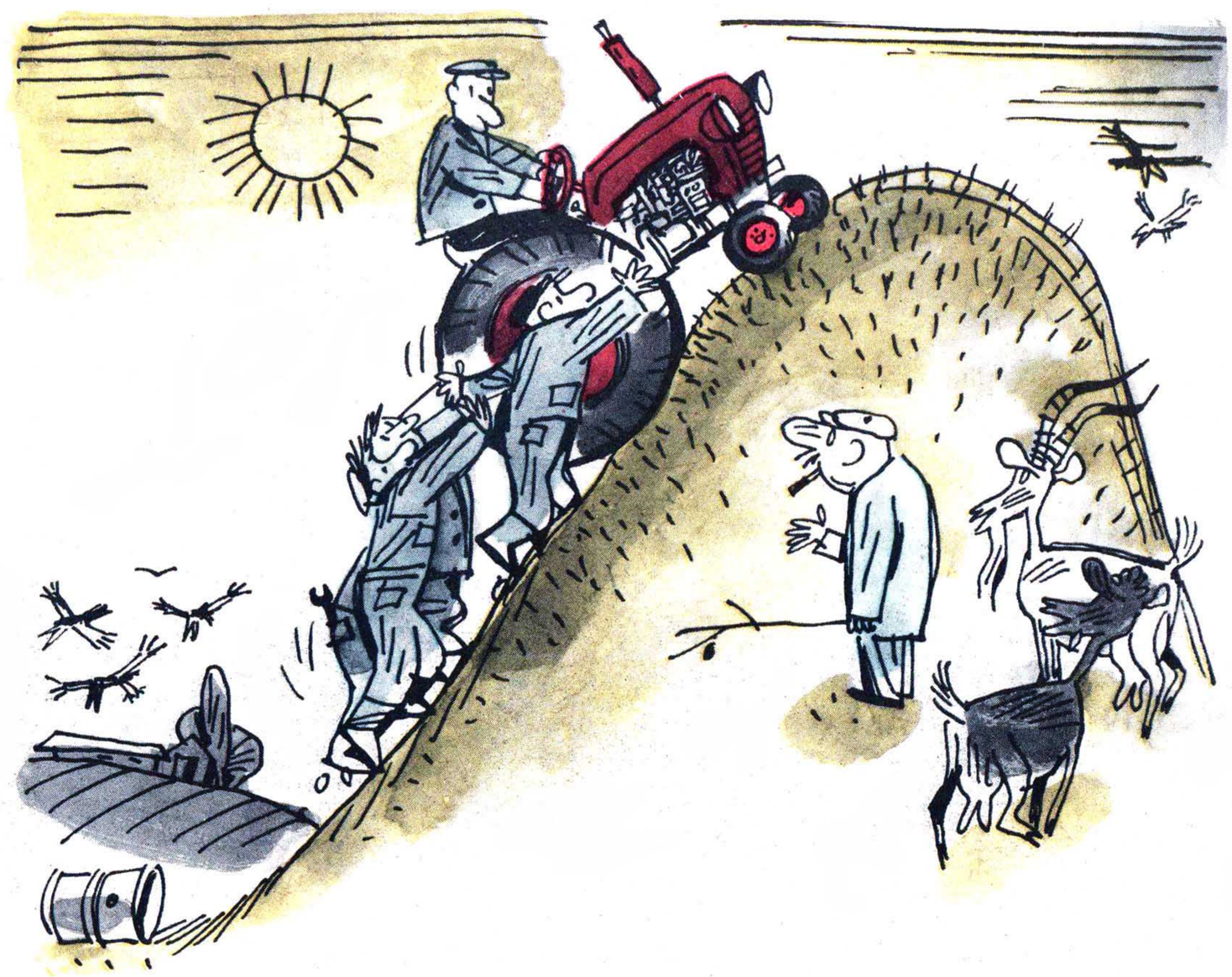

— Для чого ви його на гору пхаєте?
— Та коли з гори спускаєш, він швидше заводиться.

БОЛГАРСЬКА САТИРА

Нещодавно у Києві відкрито виставку Болгарської сатиричної графіки.

Нижче подаємо кілька малюнків з цієї виставки.

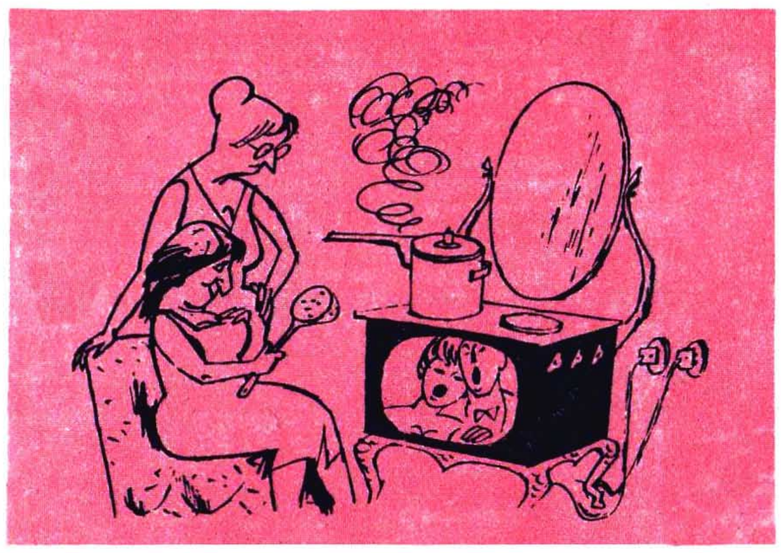

У квартирі раціоналізатора.

Казка про орла.

ПОЛІТИКА І ЛЮДИ

— Чи не забагато підрізаєте!
— Тепер це модно, мадам!

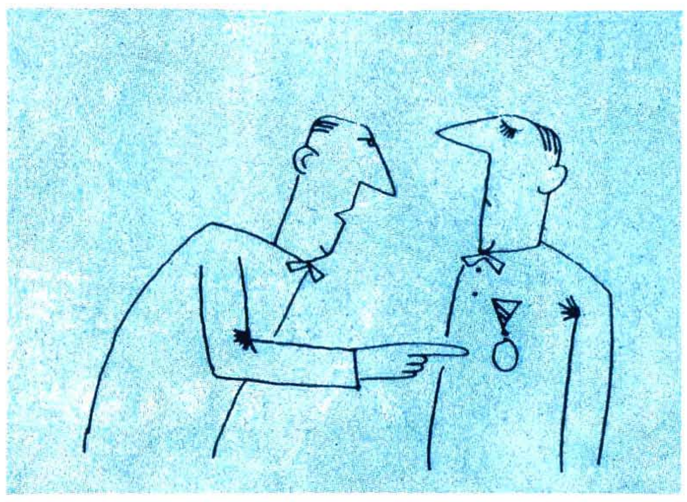

— Як тобі не соромно, товаришу Георгієв, ми тобі орден дали, а ти нас критикуєш!

— Досить тобі читати, тепер всі пишуть.

В ОДНІЙ УСТАНОВІ

— Чому ти йому прямо не відмовив, а сказав прийти ще раз!
— Шкода людини!

Нове в арабській архітектурі.

— Ах ти, негіднику, до яких пір будеш носити нам дітей?!

Мал. И. КОГАНА

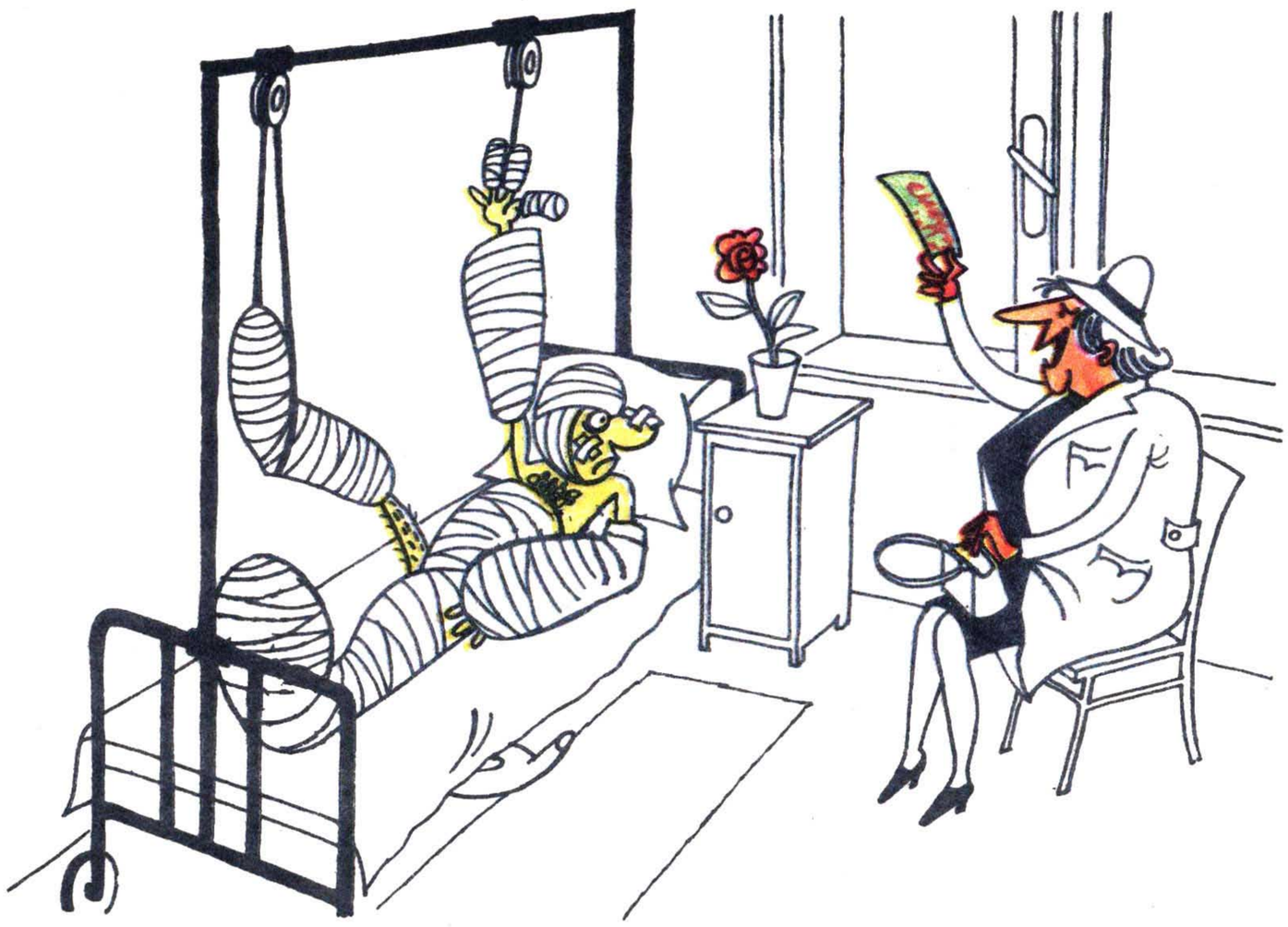

— Прийшла тебе порадувати — ми знову виграли мотоцикл.

Що ж виявляється?

Завдяки винятковому значенню ядра в функції клітини синтез ДНК має першорядне значення в підготовці клітини до поділу.

(Стор. 163).

Але якщо далі, коли таке мічене раніше ядро почне ділитися, подивитися, де ж зосереджена мітка, то виявиться, що всі чорні цятки (сліди електронів в емульсії) виявляться над хромосомами, тобто мічені атоми, що ввійшли до складу новосинтезованої ДНК, виявляться в складі хромосом. Цей факт вказує на наявність хромосом в інтерфазному ядрі, хоч їх там чітко і не видно.

(Стор. 164—165).

О. БРАУН, М. ВЕРЗІЛІН, О. ДАНИЛЕВСЬКИЙ та інші. ЗАГАЛЬНА БІОЛОГІЯ. Навчальний посібник для середньої школи. Переклад з російського видання М. Ф. Лазоренка.

Видавництво «РАДЯНСЬКА ШКОЛА». Київ.

(Розрядка у цитатах наша).

Хоч в інтерфазному ядрі
Тих хромосом не видно чітко,
Однак виразно дуже видко
Гріхи в підручниках старі.

Як подивитись на деталі,
На ті повторення густі,
То ще і — виявиться далі —
Переклад не на висоті.

І, м'яко кажучи, незручно
Такі взірці давати учням, —
Тут ясність викладу утрачена,
Що має
винятковe
значення!

В. ТИНДА.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

Юрій ІВАКІН

ІЗ КНИЖКИ ПАРОДІЙ

Юхим МАРТИЧ.

З У С Т Р І Ч І

МОЇ СПОГАДИ ПРО КОСИНКУ. Назавжди врізався в пам'ять той день, коли я ішов обідати до їдальні поблизу Золотоворотського скверу й зустрів на Софіївській площі Григорія Косинку. Але я не знав, що зустрів Григорія Косинку. І він, як не дивно, теж не знав, що я — це я. Хоч Григорій Михайлович був уже тоді відомий письменник, автор талановитих новел.

МОЇ СПОГАДИ ПРО ГОРЬКОГО. Це сталося влітку в кафе «Червоний мак» на вулиці Карла Маркса. Я влаштувався за столиком і замовив каву, як підходить до мене мій друг, молодий ще тоді критик Нюма Тарарацький, і схвильовано каже:

— А чи знаєш ти, Юхиме, що сьогодні до Харкова приїздить Горький? От було б здорово, якби й ми сьогодні приїхали до Харкова! От би зраділи харків'яни! От би зрадів Горький! Що б робилося в столиці!.. Уявляєш?..

Та, на жаль, їхати до Харкова вже було запізно.

Отак пишеш, пригадуєш минуле, жалкуєш: ех, якби почати життя спочатку!

Мемуари — це, зрештою, жанр елегійний...

МОЇ СПОГАДИ ПРО ТЕРЕЩЕНКА. Літературний вечір кінчився пізно. Ми верталися додому з Миколою Івановичем Терещенком. Взагалі мовчазна людина, того вечора він усю дорогу так і не вимовив жодного слова. Я теж не наважився заговорити. На прощання Микола Іванович міцно потис мені руку й сказав:

— Приємно вражений. Спасибі за мудру бесіду.

МОЇ СПОГАДИ ПРО ЯНОВСЬКОГО. У сорокових роках я працював редактором «Літературної газети». Мабуть, це відіграло немалу роль у тому, що письменники були часті гості в помешканні «Літературки». З відвідувачів запам'ятався мені Юрій Яновський. Редакційний день був у розпалі, коли він прийшов до редакції. Витяг з кишені зібганий рукопис. Поклав мені на стіл і сказав весело:

— Все одно не надрукуєте!

— Авжеж не надрукуємо,— напівавтоматично підтвердив я, бо набув уже деяких редакторських умовних рефлексів.

— І правильно зробите! — погодився Юрій Іванович.— Отож б'юся об заклад на пляшку коньяку, що не надрукуєте...

— А як програєте? — запитав я й підписав рукопис до друку. Підписав, не читаючи, бо вже тоді здогадувався, що Юрій Яновський — талановитий письменник.

МОЇ СПОГАДИ ПРО РИЛЬСЬКОГО. До редакції нерідко заглядав Максим Тадейович. Якось він сказав мені:

— А чи ви помітили, Юхиме, що всі путящі письменники — трохи й мисливці?.. Взяти хоч би й вас. Пам'ятаєте, як ви тоді здорово влучили в зайця?

— Пам'ятаю, Максиме Тадейовичу! — відповів я.— Тільки не в одного зайця, а в двох, це ви дещо призабули...

До цього, може, треба додати, що в житті своєму я ніколи не був на полюванні.

Але мені зараз спало на думку, що література (зокрема, мемуарна), можливо, почалася саме з мисливських оповідань. Тих, які натхненно розповідали в товариському колі біля печерних вогнищ наші далекі предки — первісні мисливці.

Чи не правда, розумна думка, товариші?

Друже Перче!

Розшукай, будь ласка, у своєму архіві нашу скаргу і подивись, що на неї відповів заступник міністра лісового господарства УРСР т. Косенко.

«Транспортер для тирси та відходів деревообробки, — писав тобі т. Косенко, — буде встановлений у цеху Кумейського лісництва та пущений в дію не пізніше 15 квітня 1968 року».

Нам, звичайно, приємно, що сам заступник міністра запевнив: усе, мовляв, буде в порядку. І навіть уточнив, коли це буде.

А все-таки хотілося б зауважити, що вже минув квітень 1970 року, а транспортера ніхто з нас ще й не бачив.

Ні, ми не хочемо сказати, що т. Косенко слова на вітер кидає. Але що в деякого слова — полова, то це — факт.

М. МАРЧЕНКО.

с. Кумейки
Черкаської області.

Із Полтавщини тобі пишемо, з Оржиці.

Хоч і дуже воно незручно, але мусимо признатися: ми, працівники преси, люди, яким сказати б, на роду написано горою за справедливу критику стояти, самі затискувачами критики стали.

Пишуть нам люди, що в Оржиці неможливо відро, тазик чи бачок купити, просять споживчу кооперацію покритикувати, а ми — відмовчуємося. Бо ж знаємо: не працівники торгівлі, а ми винні, що той посуд в Оржиці дефіцитним товаром став.

А вийшло ось що.

В серпні минулого року наша редакція з друкарнею у нове приміщення перебралася. Недоробок тут було — хоч одбавляй. Особливо сантехніки постаралися пам'ять про себе залишити. Та якось із бідою пополам ми давали собі раду.

Справжня біда прийшла із зимою: включили ми парове опалення, а з батарей фонтани забили. Папір у друкарні залило. Отоді й почали ми бігати та закуповувати усі відра, бачки, тазики та розтикувати їх усюди, де капає, тече та цебенить. То як же можемо ми споживчу кооперацію критикувати за те, що усе це начиння з продажу зникло?

Навіть більше скажемо. Якщо у нашого зодчого — начальника Миргородської дільниці пересувної механізованої колони № 255 Б. З. Шульгіна совість не прокинеться і він усіх недоробок у нашому приміщенні не ліквідує, то з відрами та іншим отим причандаллям у Оржиці і надалі сутужно буде, бо...

Ах, чорт! — відро повне — біжу виливати.

Від колективу працівників редакції оржицької районної газети «Ленінське слово» та працівників друкарні.

О. ЧЕПУРНИЙ,
редактор.

З сумом сповіщаємо, що Львівське спеціальне будівельно-монтажне управління зв'язку 1967 року почало, а 1970-го ще не закінчило будівництва телефонної мережі у нашому колгоспі «Нове життя». З усіх 32 телефонних апаратів, що мали працювати ще в 1968 році, тепер, на початку 1970 р., працює лише 12. Так що зв'язок між бригадами на відстані 14—16 кілометрів ми здійснюємо по-старому — кур'єрами.

Зате бухгалтерія управління працює бездоганно. Свій план вона виконала достроково: гроші за мережу (31 тис. крб.) злупила з нас наперед.

Чітко виконує свої функції і керівництво управління: начальник А. К. Сіберний та головний інженер В. М. Васильченко. Поки Андрій Костянтинович замилює очі начальству і три роки доповідає йому (у відповідь на наші скарги), що «лінію буде на днях закінчено», Віталій Михайлович годує обіцянками нас.

А ми, Перче, вже давно ситі ними по саму зав'язку.

І. ШИМАНОВСЬКИЙ,
голова правління колгоспу «Нове життя».

Сокальський район
Львівської області.

Ти ніколи не їздив автобусом, що ходить за маршрутом Дунаєвці — Зеленче?

Якщо ні, то ліпше й не пробуй.

Мало того, що тобі боки намнуть. Водій автобуса тебе ще й вилає.

Це тоді, як візьме гроші за проїзд і не дасть квитка, а ти почнеш із ним сперечатися.

Потім з'явиться контролер і тебе ж таки оштрафує як останнього «зайця». А водій знову вилає.

Коли ризикнеш поскаржитись управлінню Дунаєвецької автобусної станції, то й там схопиш на горіхи.

Отож, сиди краще дома.

Р. БОЛЮХ,
директор зеленчанської середньої школи.

с. Зеленче
Дунаєвецького району
Хмельницької області.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— У вас, мабуть, неприємності?

— Та ось сів на пофарбовану лаву.

ЩО МИ ЗНАЄМО І ЧОГО НЕ ЗНАЄМО

РІДКІСНИЙ ВИПАДОК У МЕДИЦИНІ

Кожна наука має свого батька-фундатора. У медицині — це Гіппократ.

Гіппократ знав дуже багато. Але й він не міг передбачити такого рідкісного випадку в медицині, який ми збираємось описати.

У Гіппократові часи антична книжкова торгівля ще не знала відділів «Книга—поштою» і не розповсюджувала портретів учених-медиків цілими комплектами. Та й самих тих учених тоді було раз-два і по тому.

Але час ішов. Наука і прогрес робили своє. Кількість учених-медиків росла. І тепер портрети їх випускають цілими комплектами. Лікувальні установи і діячі медицини можуть, наприклад, придбати такий комплект у відділі «Книга—поштою» магазину № 3 Харківського облкниготоргу.

У комплекті — 26 портретів на суму 76 крб. 96 коп. Про це розповідає «рушій торгівлі» — реклама, випущена магазином. Але вона не тільки розхвалює товар і поіменно перелічує портрети, а й ставить перед медичним світом ряд нових проблем. Наприклад, чи знають сучасні ескулапи знаменитого медика Галана? Чи читав хто-небудь твори світила медицини Еріха Манна? Чи чули вони, чим прославив медичну науку Стриженко?

Медики риються в пам'яті, копаються в підручниках, шелестять енциклопедіями... Галана вони знаходять серед письменників. І Манна там же. А серед діячів охорони здоров'я — ні. Потім беруть у руки комплект і не вірять очам своїм. З портрета дивиться не згаданий у рекламі письменник Ярослав Галан, а Галені Клавдій Гален — древній римський лікар і природознавець. І Еріх Манн теж не Еріх Манн, а Ерісмані Федір Федорович Ерісман — відомий гігієніст. І ніякий не Стриженко прославив медицину, а видатний український радянський терапевт-клініцист Микола Дмитрович Стражеско.

Потім упізнають видатного радянського хірурга Олександра Васильовича Вишневського (у рекламі Вихневський). І автора «реакції Пірке» — австрійського педіатра К. Пірке (у рекламі Перке), і російського хірурга Скліфосовського (у рекламі Скліфософський).

...Гіппократ, звичайно, не міг передбачити, що «Книга—поштою» в Харківському облкниготорзі буде доручена діячам, хворим на безграмотність і безвідповідальність... Рідкісний випадок у книжковій торгівлі!

Ол. ГРОМОВ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ До редакції надійшов сигнал про грубі порушення та зловживання, які допускали керівники Вище-Дубечанського лісгоспзагу (Києво-Святошинський район).

На прохання «Перця» Київський обласний комітет народного контролю перевірив цей сигнал і повідомив, що вказані факти мали місце.

Наказом по Київському обласному управлінню лісового господарства та лісозаготівель за безнарядну видачу на сторону ділової деревини, розбазарювання зернофуражу, порушення фінансової дисципліни директорові лісгоспзагу Цимбалюку оголошено сувору догану, а головному лісничому Сапожникову та головному бухгалтеру Іваненку — догану.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН (заст. головного редактора), С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 8 (834)
(на украинском языке).

Здано до набору 17. III. 1970 р. Підписано до друку 1. IV. 1970 р
Папір 70×108¹/₃₂. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

БФ 10116. Комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 01488. Тираж 1.950.000 прим.

Отсканировал и обработал Александр Лебедев для http://perec-ua.livejournal.com/